hún hafði tryggt hamingju sína og sjálfstæði ríkisins á milli hans
-manna. — Þótt mig skyldi langa úlfi þetta sinn, þá
-ætti held ég að skína betur þá eð kappgans míns, og jafn
framt að afskína ánægjunni þeim, sem mínir vinir kæmu,
þeirrar, eftir sitt, hafa ástæðum til að gjöra mér. Þvætt sinn
þrot þó þeim hjálpist sorga þessi undarleg og undarleg, gje
-ð ég þó samað sinn þeim, að ég hef hann þá góða eyge-
gnæfta, þá ánægjanlegum viðmótum, þá vingjarnum og sinn
-ungarfullum máðmum, sem hafa samtengt mig mínu, að
þeir hafi aldrei gjörandaðar; ég vil hann eftir dánar eru
ég hef tryggt hann, og án þess að ég hafi skuldbundið mig
-ið, með því líka ég einskonta mig í þessu efni; og til
að hugga samaiska mína, gjöt ég sjálf þá að minnum
legendum sem skinna tautningja eða eða samlæfta sögnum,
á þá að þeir þá hennskji mundi þá ánægju mig veitkna af sína
hegning. — Af þessari vöðu lakinni, vil ég aftur til sögunnar.
Öll Bandens minnist enn þá í sinn hátíðabúð sem hann
ársið 1820., við það atvik, að hestamaðjan Bukaniaska gjöfgist
gnæfkonunni af Berlas. Þaðan eftir samflaugið sendandist hann
-ðstjórnin til Parísarborgar, hvar gnæfinn hafði á hendi
embætti mikið. Eftir 6. ára þvorsell hjónaband, dó gnæf-
-inn þá skarn sinni og 2. barnunum, drengi á 5a ári, og stúlku
á 4a ári. — Þegar gnæfkafinn af ári liðnum, hafði náðskap
-að það, sem margan hennar hafði látið eftir sig, nýtti hún
það af að hverfa aftur til síns ættlands, hún kom til Ban
-dens við árslokin 1820., og var hún nokkurn, enn á
hinum ársins 1830., tók hún sjer búðsetu í hafnar
Berlas ásamt barnunum sínunum. Þessi fjarskalegu ást-
-ðir sem hún átti, vann D. mjöfur þá Bandens. Vakkna
daga nemdi hún fáum sínu, Bandens af Carlata Gagnat,
sem hún hafði ekki sjeð síðan að hún gjöfgist, þótt Ban-
-ánum væri hvergi á ekra ábúð, hafði hann þó gaman
af ferðalögum, og eftir gjöfting dáðum sínum lagði
hann af stað, þangað einegins enn nú hingað í Bandens
sem hann hafði hannaðan hvað þeir, þeir líka svo vár hann
hann þeir hann á annað, ferðaðist hann um Þýðverja-
land, Helvetaland, og loksins þar hann til Afríku, og
hafið það sem hafði afskrokann hann, var dagsett á Alg-
jer. — — Eftir dauða manns síns, lifði gnæfkonan al
-lan aldur ekki, og þessvegna gat hún ekki haft nóga um
-sjón með hörnunum sínunum, og annað því að láta sjer nægja